

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **D.M.S.S.**, narozený dne ..., ev. č. x, státní příslušnost Irák,
naposledy v ZZC Balková, Balková1, 331 65 Balková,
zastoupený JUDr. Tomášem Plíhalem, advokátem,
sídlem Sedláčkova 212/11, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 3. 10. 2018, č. j. OAM-232/LE-LE05-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Tomášovi Plíhalovi, se přiznává odměna ve výši 9 131,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 20. 1. 2019.
2. V doplnění **žaloby** žalobce citoval ustanovení § 46a odst. 1 písm. f), přičemž konstatoval, že dané ustanovení není na případ žalobce přílehlavé a zajištění žalobce z tohoto důvodu je nezákonné. Podle žalobce z napadaného rozhodnutí nevyplývá, jaké okolnosti byly žalovaným vyhodnoceny jako nutné a které by ve svém důsledku měly nasvědčovat zákonnosti zajištění cizince. Z napadaného rozhodnutí žalovaného dále nevyplývá, jaké okolnosti nasvědčují přítomnosti nebezpečí útěku. Žalobce podal dne 2.10.2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný z časového sledu událostí vadně dovozuje, že žalobci ničeho nebránilo v dřívějším podání žádosti. Vzhledem k tomu, že se žalobce jako oběť obchodování s lidmi, a proto jako zranitelná oběť, stal cílem i uplatněného fyzického násilí, které minimálně v jednom případě vyústilo ve ztrátu vědomí a následnou ztrátu povědomosti o tom, kde se žalobce nachází, nelze mu podle něj „pozdní žádost“ vůbec přičítat k tíži. Jakmile se žalobce dozvěděl, na teritoriu jakého státu je, okamžitě byl připraven podat žádost o mezinárodní ochranu. To mu ovšem nebylo na státním území Spolkové republiky Německo z blíže nezjištěných důvodů umožněno, a proto tak účinně učinil až před orgány veřejné moci České republiky. Proto jednoznačně nelze konstatovat, že hrozilo či stále hrozí nebezpečí vyhýbání se plnění povinností žalobce, porušování právních předpisů nebo maření jejich výkonu.
3. V doplnění žaloby žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nesplňuje základní náležitosti správního rozhodnutí, neboť neobsahuje žádné individuální okolnosti žalobcova případu, žalovaný se řádným způsobem nevypořádal ani s okolnostmi, které byly žalovanému známy. Současně žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Žalobce se domníval, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti, jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaný nezvolil postup podle § 47 odst. 1 zákona o azylu a důvody pro tento postup z žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývaly, čímž žalovaný v předchozím řízení porušil § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když v napadeném rozhodnutí neuvedl důvody, podklady a úvahy, kterými se řídil při jeho vydání a současně nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
4. V dalším okruhu námitek žalobce tvrdí, že z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení vyplývá, že se stal obětí násilných praktik, konkrétně obchodu s lidmi, a proto je zranitelnou osobou. Nadto se žalobce ještě domnívá, že se přibližuje věku nezletilého, což ho také řadí do kategorie zranitelných osob a žalovaný k tomu při vydání napadeného rozhodnutí nepřihlédl.
5. Poslední námitka žalobce se týkala toho, že žalovaný nepostupoval podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona o azylu a nezjišťoval veškeré údaje potřebné pro vydání rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany a neshromáždil situační zprávy a informace o bezpečnostní, národohospodářské, finanční, sociální a politické situaci v zemi původu žadatele – žalobce. Spokojil se pouze s prohlášením žalobce, že mu při návratu do vlasti nehrozí bezprostřední nebezpečí nebo ohrožení života, a proto se jedná o nepřípustné předeštění způsobu rozhodnutí, jehož by se měl žalovaný zcela jistě vyvarovat.

6. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** s podanou žalobou nesouhlasil a měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil, popřel oprávněnost důvodů uvedených žalobcem, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí.
8. Žalovaný především konstatoval, že žalobce neuvedl vůbec žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištění správního orgánu, na základě kterých bylo rozhodnuto o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, vyvracely, tedy zejména, že žalobce svévolně a vědomě neoprávněně pobýval na území ČR i přinejmenším dalšího státu EU, konkrétně Německa, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Žalobce zejména uvedl, že důvodem, proč opustil svou vlast, byla snaha hledat lepší budoucnost, jelikož v Iráku není žádná budoucnost. Žalobce si turistické vízum do Turecka zařídil sám během svého pobytu ve vlasti a dne 16. 9. 2018 vycestoval, zdržel se tři dny. V Turecku mu nějaký člověk nabídl cestu do Evropy, což žalobce přijal, kontaktoval svého otce a požádal jej o zaslání finančních prostředků na zajištění cesty. Dodal, že otec mu následně z Iráku zorganizoval celou cestu prostřednictvím převaděčské organizace. V tureckém městě Gaziantep žalobce nastoupil do návěsu kamionu společně s dalšími šesti osobami, o nichž se domníval, že byly irácké a turecké státní příslušnosti, cesta kamionem trvala asi pět dnů. Poté byl udeřen do zátylku, ztratil vědomí, a když se probudil, ležel na parkovišti před benzínovou čerpací stanicí. Následně žalobce telefonicky kontaktoval kamaráda, který mu poradil, aby počkal, až se rozední, a přihlásil se na policii. Žalobce dle svých slov nevěděl, kde se nachází, domníval se, že je někde v Evropské unii, ale netušil, že už je v Německu, poté, co od čerpací stanice odešel, jej
zatkla policie.
9. Na podkladě všech zjištěných skutečností žalovaný konstatoval, že dne 28. 9. 2018 byl žalobce zajištěn Policií ČR, neboť svým jednáním porušoval právní předpisy ČR i Evropské unie, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR i přinejmenším jednoho dalšího státu Evropské unie, konkrétně Německa, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie zcela ignoroval, a aby je obešel, využil služeb převaděčů a překročil hranice Evropské unie nelegálně. Následně neoprávněně pokračoval do ČR a dále na území Německa. Z jednání žalobce je zcela zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
10. Rovněž podle žalovaného nelze konstatovat, že by byl žalobce zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, tedy nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobou starší 65 let, osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Žalobce totiž neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou. Žalobce je dospělým zdravým mužem a v žádném případě neuvedl ani nijak nenaznačil, že by byl podroben jakémukoliv násilí, které by z něj činilo zranitelnou osobu.

11. Žalovaný proto odmítl žalobcovy přednesené námitky. Nelze také bagatelizovat protiprávní jednání žalobce, vědomost jednání žalobce byla evidentně prokázána a ostatní námitky byly podrobně vyvráceny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce rovněž není zranitelnou osobou, a to ani blízkou věku nezletilého, proto v daném případě nebylo lze využít zvláštních opatření, jak se mylně žalobce domnívá, neboť by z okolností případu nebyla účinná. Žalobce vědomě a zcela závažným způsobem ignoroval předpisy regulující pobyt na území České republiky, a proto žalovaný navrhl žalobu v plném rozsahu zamítnout.
12. Ze zasláního správního spisu soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalovaného odpovídají obsahu spisového materiálu a napadeného rozhodnutí. Nad rámec uvedeného ze spisu doplňuje následující skutečnosti: K žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že důvodem odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu byla věčná válka v Iráku a neustálé nebezpečí, také úmrtí několika příbuzných a to, že hledal lepší budoucnost a práci, kterou by v Iráku nemohl mít. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl dne 28. 9. 2018 zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců) a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění, jelikož téhož dne mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Z jeho jednání bylo zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jak již činil v minulosti, a proto byl Policií zadržen a zajištěn. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 9. 10. 2018 a z rozhodnutí o zajištění Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje č.j. KRPP-143542-3/ČJ-2018-030022, je zřejmé, že když odjel z Iráku, neměl v úmyslu zůstat v Turecku, protože chtěl do Evropy. Z Iráku do Turecka odjel asi před měsícem na svůj pas s turistickým vízem, které si sám vyřídil. Cestu z Turecka mu zorganizoval otec za pomoci převaděčů. V Turecku nastoupil spolu s dalšími lidmi do kamionu. V Německu byl po úderu do hlavy vysazen před benzínovou pumpou, ovšem nevěděl, kde je. Poté ho zadržela německá policie a předala ho do ČR. Z Turecka chtěl žalobce jet kamkoli do Evropy. Z Iráku odjel kvůli válce, a protože tam neviděl pro sebe žádnou budoucnost. Nechce se dobrovolně vrátit do Iráku. Dne 2. 10. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.
13. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastníci řízení nežádali nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).
14. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
15. Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
16. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73*

odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

17. První žalobní námitka směřovala vůči § 46a odst. 1 písm. f) a jeho nepřiléhavosti na žalobcův případ. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval **podle § 46a odst. 1 písm. e)** a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na stranách 3-5, kde uvedl, že ačkoliv žalobce přicestoval do ČR pozemní cestou, tj. přes několik evropských zemí, přičemž alespoň jedna musela být členským státem Evropské unie, požádal o mezinárodní ochranu, až když byl zajištěn a umístěn do ZZC. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce k žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné důvody a v průběhu správního řízení o zajištění Policíí ČR uvedl, že se do Iráku vracet nechce, že chce docestovat až do Německa. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) tak bylo nezbytně nutné.
18. Další námitky žalobce se vztahovaly k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]“* Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že *„[v] případech nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“*, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, *„mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“*. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.
19. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 4-5), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních

opatření. Těmito okolnostmi byly vědomý neoprávněný vstup a pobyt žalobce na území ČR i dalších států EU bez oprávnění ke vstupu a pobytu; nepožádání o mezinárodní ochranu kvůli své bezpečnosti dříve, přestože žalobce učinit tak mohl; snaha žalobce vyhnout se vyhoštění a pokračovat neoprávněně v cestě do dalšího státu EU za použití jakýchkoli prostředků a reálné nebezpečí, že by žalobce po propuštění ze zajištění mohl zpřetrhat veškeré kontakty s veřejnou mocí ČR a neoprávněně vstoupit na území jiného státu, čímž by byl zmařen také průběh řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný též usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce po celou dobu řízení uváděl zejména ekonomické důvody a hledání lepší budoucnosti.

20. Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Soud zejména poukazuje na to, že žalobce si byl schopen vyřídit legální turistické vízum do Turecka, kde ale podle jeho slov neměl v úmyslu zůstat, jelikož jeho skutečným cílem bylo docestovat až do Evropy, potažmo do Německa, kde chtěl hledat lepší budoucnost, práci a případně dostudovat. Cestu z Turecka si dobrovolně nechal zprostředkovat svým otcem z Iráku pomocí převaděčské organizace, ačkoliv musel vědět, že takový postup je zcela nelegální. Během řízení o správním vyhoštění a řízení o zajištění vyjadřoval žalobce jen mírnou obavu ze situace v jeho vlasti, přičemž nikdy neuvedl konkrétní ohrožení týkající se jeho osoby. Žalovaný tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a jeho pobytovou historii od okamžiku opuštění vlasti až po předání z Německa na základě readmisní dohody a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, přičemž neshledal mírnější donucovací opatření účinnými. Jeho závěry měly oporu ve správním spisu.
21. K tomu, zda je žalobce zranitelnou osobou, soud zjistil, že žalobce sice hovořil o násilí, kterému měl být dle vlastních slov vystaven, nicméně žalovaný neshledal, že by uváděné důvody byly natolik závažné, aby mohl být žalobce za zranitelnou osobu označen. Tím soud ovšem nehodlá uváděné traumatizující zkušenosti jakkoli zlehčovat. Konkrétní okolnosti případu, tedy to, jakou újmu měl žalobce utrpět, byly podrobněji zjišťovány v rámci řízení o zajištění Policií ČR a budou muset být zahrnuty v rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a příslušný správní orgán se s nimi bude muset přezkoumatelným způsobem vypořádat. Je třeba vycházet z toho, že žalovaný čerpal z těch podkladů, které měl k dispozici, a žalobce měl možnost v rámci výsledku před policejním orgánem uvést veškeré okolnosti, které považoval za relevantní. V zařízení pro zajištění cizinců je navíc ze zákona umožněno poskytování psychologické pomoci. Nadto soud uvádí, že s cestou z Turecka za pomoci převaděčů žalobce souhlasil a dobrovolně ji nastoupil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nezpochybil závažnost uváděných skutečností, nepotvrdil je ani nevyvrátil, vycházel pouze z jednání žalobce poté, co opustil zemi původu. V tomto postupu soud neshledal jakékoli pochybení. Zároveň je třeba zdůraznit, že spatřoval-li žalovaný nyní důvody k tomu, aby se domníval, že žádost byla podána účelově, ještě to nikterak nepředznamenává konkrétní výsledek řízení o podané azylové žádosti. K této námitce soud dále uvádí, že žalobce v žádném případě nelze považovat za osobu blízkou věku nezletilce, neboť žalobce je narozen dne 3. 1. 1995, tudíž v současné době je mu 23 let, což je věk dospělého muže.

22. Žalobcová poslední námitka se týkala neaplikace ustanovení § 19 odst. 1 zákona o azylu v řízení o zajištění žalobce, přičemž podle žalobce měl žalovaný toto ustanovení použít. Podle § 19 odst. 1 „*Ministerstvo je oprávněno zjišťovat veškeré údaje potřebné pro vydání rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany od států, které jsou vázány přímo použitelným předpisem Evropské unie, ve kterých žadatel o udělení mezinárodní ochrany dříve podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, pokud s tím žadatel o udělení mezinárodní ochrany písemně vyjádří souhlas. Při zjišťování údajů podle věty první ministerstvo dbá ochrany žadatele o udělení mezinárodní ochrany a jeho rodinných příslušníků v zemi jeho státního občanství nebo v případě osoby bez státního občanství v zemi jejího posledního trvalého bydliště.*“. Dle názoru soudu se výše citované ustanovení nevztahuje na případ žalobce. V řízení o zajištění cizince Ministerstvo není povinno primárně zjišťovat údaje uvedené v § 19 odst. 1 zákona o azylu, jelikož tyto informace jsou potřebné především v řízení o udělení/neudělení mezinárodní ochrany. Soud konstatuje, že pro vydání rozhodnutí o zajištění cizince nejsou tyto informace natolik relevantní, aby bylo potřeba je ještě před vydáním rozhodnutí mít. Naopak tyto informace jsou zjišťovány právě v době, kdy je cizinec zajištěn, a kdy běží řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný tak postupoval v souladu se zákonem.
23. Lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
24. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
26. Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 16. 10. 2018, č. j. 17 A 148/2018-15, byl žalobci zástupcem ustanoven JUDr. Tomáš Plíhal, advokát. Podle § 35 odst. 9 zákona s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci výrokem III. tohoto rozsudku přiznána odměna za zastupování, která sestává z následujících položek: 1) odměna za dva úkony právní služby v plné výši po 3 100 Kč/úkon (porada včetně převzetí a přípravy zastoupení; doplnění žaloby), celkem 6 200 Kč; 2) náhrada hotových výdajů v souvislosti s těmito 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 600 Kč; 3) náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem Kia, reg. zn. x, z Plzně do Balkové a zpět za účelem porady s klientem dne 23. 7. 2018 – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) činí 504 Kč (tj. 126 km x 4 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a §

4 písm. a) vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 242 Kč (tj. 6,3 l/100km x 30,50 Kč/l x 1,26), celkem tedy 746 Kč; 4) částka daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést, ve výši 1 585 Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **9 131 Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 26. listopadu 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně